

Notat

**NOTAT
til**

Folketingets Europaudvalg og Folketingets Uddannelses- og Forskningsudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag C-238/15, Brangança Linares Verruga m.fl.

1. Indledning, herunder det præjudicielle spørgsmål

Tribunal administratif, Luxembourg, har anmodet EU-Domstolen om at besvare et præjudicielt spørgsmål om proportionaliteten af nationale krav for tildeling af uddannelsesstøtte (herefter SU) til en studerende, der er barn af en grænsegænger/grænsesarbejder:

- "Er den betingelse, som pålægges studerende, der ikke har bopæl i Storhertugdømmet Luxembourg ved artikel 2a i loi du 22 juin 2000 cocernant l'aide financière de l'État pour études supérieures (lov af 22.6.2000 om økonomisk støtte fra staten til videregående uddannelse), som blev indføjet ved lov af 19. juli 2013, nemlig at være barn af en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Luxembourg i en uafbrudt periode på mindst fem år på det tidspunkt, hvor den studerende ansøger om økonomisk støtte til videregående studier, idet der ikke tages hensyn til andre tilknytningskriterier, begrundet i de uddannelses- og budgetpolitiske hensyn, som den luxembourgske stat har anført, og er den henholdsvis adækvat og forholdsmæssig i betragtning af det tilsigtede formål, nemlig at søge at øge antallet af bosiddende personer, der afslutter en videregående uddannelse, samtidig med at søge at sikre, at de pågældende, efter at have benyttet sig af muligheden i den omhandlede støtteordning for at få finansieret deres studier, som i givet fald er gennemført i udlandet, vender tilbage til Luxembourg for at stille den viden, de på denne måde har erhvervet, til rådighed for udviklingen af denne medlemsstats økonomi?"

2. Baggrunden for spørgsmålet

Spørgsmålet er stillet, fordi André Angelo Linares Verruga (sagsøger), der er studerende og barn af en grænsegænger, har iværksat et annulationssøgsmål til prøvelse af tre afgørelser, afsagt henholdsvis den 28. november 2013, den 14. januar 2014 og den 24. marts 2014, hvor den luxembourgske minister for videregående uddannelser og forskning har givet afslag på uddannelsesstøtte til videregående uddannelse.

Afslaget er givet på baggrund af nationale regler, hvorefter børn af grænsegængere alene har ret til støtte til videregående uddannelse, hvis grænsegængereren har været arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i Luxembourg i en uafbrudt periode på mindst 5 år forud for ansøgningstidspunktet.

Reglerne blev indført på baggrund af EU-Domstolens dom i sag c-20/12, Giersch, afsagt den 20. juni 2013. Reglerne var gældende frem til lovændring af 24. juli 2014, hvor kravet, i forbindelse med en større omlægning af studiestøttesystemet, blev ændret til en referenceperiode på syv år, inden for hvilken der skal dokumenteres fem års beskæftigelse. Ministeriet for Videregående Uddannelser og Forskning i Luxembourg har oplyst, at dette krav gælder, uanset om der er tale om studiestøtte til en uddannelse i Luxembourg eller i udlandet.

Sagsøger anfører, at uddannelsesstøtten i realiteten udgør en udligning af de familiedelser, der bortfalder for studerende over 18 år, og derfor skal anses som en familiedelse som omhandlet i forordning nr. 883/2004.

25. august 2015

Uddannelses- og
Forskningsministeriet
Minister-Ledelsessekretariat

Slotsholmsgade 10
Post Postboks 2135
1015 København K
Tel. 3392 9700
Fax 3332 3501
Mail ufm@ufm.dk
Web www.ufm.dk

CVR-nr. 1680 5408

Ref.-nr. 15/016213--05

Sekundært anfører sagsøger, at støtten udgør en social fordel i henhold til artikel 7 i forordning nr. 492/2011, hvorfor støtten er omfattet af det ligebehandlingsprincip, som er fastsat i bestemmelsen. Sagsøger argumenterer for, at kravet, om at grænsegængere skal have haft 5 års uafbrudt beskæftigelse i Luxembourg, er for ekskluderende, idet retspraksis alene tillader begrænsninger, der er strengt nødvendige for at forebygge risikoen for "studiestøtte-turisme".

Den luxembourgske regering har for den forelæggende ret gjort gældende, at uddannelsesstøtten ikke kan anses for en familielydelse som beskrevet i forordning nr. 883/2004, hvorfor forordningen ikke finder anvendelse.

Den luxembourgske regering har endvidere gjort gældende, at forordning nr. 492/2011 ikke finder anvendelse på den foreliggende sag, og at dommen i sag c-20/12, Giersch, tillader, at den nationale lovgiver kan kræve, at grænsegængerens har haft beskæftigelse i medlemsstaten i en "betydelig periode".

3. Regeringens interesse og stillingtagen i sagen

De danske regler om SU til uddannelse i udlandet har visse ligheder med de regler, der gælder i Luxembourg. Efter EU-Domstolens dom i sag c-20/12, Giersch, hvor Danmark afgav indlæg, har regeringen fastsat regler, hvorefter familiemedlemmer til grænsegængere/grænsearbejdere alene har ret til SU til uddannelse i udlandet, hvis grænsegængerens/grænsearbejderen har været arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i Danmark i mindst 5 år umiddelbart før ansøgningstidspunktet.

Uddannelses- og
Forskningsministeriet

Søger et familiemedlem til en grænsegænger/grænsearbejder derimod SU til uddannelse i Danmark, gælder der i modsætning til de luxembourgske regler ingen særlige tilknytningsskrav, og de almindelige regler om SU til familiemedlemmer til vandrende arbejdstagere, der er baseret på artikel 7 og 10 i forordning nr. 492/2011, finder anvendelse.

Regeringen vil afgive indlæg i sagen, hvori der vil blive argumenteret for, at forordning nr. 883/2004 ikke finder anvendelse. Der vil endvidere blive argumenteret for, at forordning nr. 492/2011 finder anvendelse, i det omfang sagsøger forsørges af sine forældre, der er vandrende arbejdstagere (grænsegængere) i Luxembourg, samt at sagen skal vurderes i lyset af EU-Domstolens dom i sag C-20/12, Giersch, hvor Domstolen udtalte, at det luxembourgske bopælskrav efter sin karakter var for ekskluderende, men i præmis 80 samtidig foreslog, at medlemsstaterne kunne overveje "*at gøre tildelingen af den økonomiske støtte betinget af, at grænsearbejderen, der er forælder til den studerende, som ikke er bosiddende i Luxembourg, har arbejdet i denne medlemsstat i en bestemt minimumsperiode.*" I forlængelse heraf udtalte Domstolen, at "*I en anden sammenhæng bestemmer artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38, at uanset dette direktivs artikel 24, stk. 1 – hvorefter alle unionsborgere, der opholder sig på en medlemsstats område i henhold til dette direktiv, ligestilles med denne medlemsstats egne statsborgere – er sidstnævnte medlemsstat ikke forpligtet til at yde studiestøtte forud for erhvervelse af ret til tidsbegrænset ophold, hvilken erhvervelse i medfør af samme direktivs artikel 16, stk. 1, er betinget af et krav om bopæl i fem år på den pågældende medlemsstats område.*" Jf. dommens præmis 80.